

↳ *Nyilas Atilla*

Az ékesszólásról

Verstételek

LXXVII.

„Ez elment vadászni,
ez meglőtte,
ez hazavitte,
ez megsütötte,
ez az iciri-piciri pedig mind-mind megette.”

LXXVIII.

Hát ez ravasz.
Fú de ravasz.
Nagyon ravasz.
Tényleg ravasz.
Tényleg nagyon ravasz.

LXXIX.

Ideje már, hogy „Roccóról” is írjak,
a vézna fiúról, kinek egy párizsi
bolhapiacon vett selyemkendőjére
a nagyegyházi üzem előtti sorban
nagyhangú bányászok alkudoztak.

LXXX.

Olvasd el ezt a sort, meg fogod bánni.
(Ne olvasd ezt a sort, meg fogod bánni.)
Akár olvasod, akár nem olvasod,
mindenképpen megbánod ezt is, azt is.
Olvasd vagy ne olvasd, megbánod ezt a sort.

LXXXI.

Parfümöd védőernyője alá
sietnek sebzett állatok.
Te, kinek alig lehetett
része kölcsönös szerelemben,
a legnagyobb kéjekre segítesz.

I–XV.: Parnasszus, 2009. tavasz.
XVI–XXVII.: Együtt, 2009, 4. szám.
XXVIII–XLIV.: „2000”, 2010. október.
XLV–LIV.: Új Ember, 2010. július 25., 2011. február 6.
LV–LIX.: Új Forrás, 2012, 1. szám.
LX–LXXXVI.: Kurázs, 2012. február.
CXVII–CXXVI.: A Vörös Postakocsi, 2011. ősz.
Sorozatközlés: Kulter.hu, 2012. március 5-től.

LXXXII.

Rossz lépést újabb rossz követi.
„A művelt francia már feladná.”
Ám engem hivatásosak etikettje nem köt,
inkább csapdám csinosítgatom,
s igyekszem uralkodni arcomon.

LXXXIII.

A kisszobában dolgoztam volna épp,
rögtön hívtalak, de nem értelek el,
később pedig már nem emlékeztél,
majd elhunytál — tizenkét éve ennek,
s még mindig izgat, mért kereshetél.

LXXXIV.

A nagyszerdai zenekaros főpróba előtt
valaki elvitte váratlanul
a kórusról a két üstdobot.
A hölgy kottából olvasva,
levegőben dobolt.

LXXXV.

Úgy kell az áldás,
mint egy falat kenyér,
vagy egy szál cigi
(utóbbiért kaptam,
jobban mondva kettőért).

LXXXVI.

Tök furcsa, hogy amint mondtam,
állandóan csak vegetatív gondolataim vannak,
most meg egy hete már,
hogy soha nem vagyok éhes.
És ez nem az?

LXXXVII.

Lumpolás utáni reggel ferde esőjéből,
útban a pályaudvarra betértem egy koszos
kis cukrászdába, s csak első kávé után
vettem észre szemközt a régi templomot,
ahova nem vallásgyakorlóként jártam énekelni.

LXXXVIII.

Hátrább kéne menni két lépéssel.
Hátra kéne kettőt lépni.
Egy kicsit hátrálni kéne.
Hátrébb kellene húzódní.
Természetesen nem térben.

LXXXIX.

Visszabújni valahogy magamba.
Visszamenni
a magam után hagyott magamba.
Vagy még előbbre.
Vagy még annál is előbbre.

XC.

Onnan nézni ide.
Akkorból mostanra.
Magamra, másra.
Onnan nézni a mostani égre,
most nézni onnan erre az égre.

XCI.

Nem arról van szó.
Nem erről beszélek.
Most nem beszélhetek.
Arról nem beszélve,
hogy erről nem beszélhetek.

XCII.

Meggyűlt a bajom
a keresztvetéssel.
Ha keresztet vetek,
hazugságnak érzem,
és azt is, ha nem.

XCIII.

Igen, én hiszem,
még most is hiszem,
ha a szívembe nézek,
hogy semmi sem
értelem nélkül való.

XCIV.

Nem akarok beszélni azzal a nővel,
akinek nemrég halt meg a gyereke.
Találkozni sincs vele kedvem.
Látni,
róla hallani se.

XCIV.

A jobb zsebemben vagyok én,
a balban a gyerekek.
Rajtam csomó,
hogy emlékeztessen,
hová tettem őket.

XCVI.

Aznap, amikor ötödik unokám születik,
(egyik gyermekemtől a harmadik),
fölhajtok egy pohár bort az egészségére,
és Isten biztos hitében az elmúlás
jeges vánkosára hajtom agg fejem.

XCVII.

Igen is, meg nem is.
A vágyad teljesül, de úgy,
ahogy azt el se tudod képzelni,
hogy az már mintha nem is az lenne,
és tudni se fogsz róla.

XCVIII.

„Ennyi volt? Ez volt?
Ennyi és ez.
És mintha mégsem.
Olyan idegen,
nem az enyém.”